Dosarul nr. 3-431/2023

2-23026895-12-3-21022023

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

19 aprilie 2024 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător Victor Sîrbu
Grefier Elena Negru
Adelina Țușca

Cu participarea:
Reprezentantul pârâtului Ion Rusu

a examinat în ședință publică în procedură de contencios administrativ, cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Inspectoratul de Poliție Centru cu privire la obligarea autorității publice de a prezenta informația și încasarea prejudiciului moral, -

c o n s t a t ă:

Argumentele participanților la proces:

La 21.02.2023, ***** a depus acțiune în instanța de judecată către Inspectoratul de Poliție Centru cu privire la obligarea autorității publice de a prezenta informația și încasarea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii înaintate reclamantul a indicat că, la 09.01.2023, a înregistrat petiția (Solicitare informației) ***** în Inspectoratul de poliție Centru (IP Centru), în care a solicitat în cadrul prevederilor Legii privind accesul la informație comunicarea acțiunilor întreprinse de poliție între 07.12.2022 și 31.12.2022 într-o constatarea contravențiilor, prevăzute de art. 263 CCRM , în următorul volum: data înregistrării apelului „112” în IP Centru; data întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție; numărul procesului verbal cu privire la contravenție; articolul CCRM și mărimea sancțiunii aplicate; numele agentului constatator; numele contravenientului; faptul achitării amenzii aplicate. în cazul neachitării-suma restanțelor; în cazul „nedepistații” pe anumite date faptului comerțului, să-i comunice numele persoanei și funcția ocupată, care a verificat apelul respectiv la fața locului.

La data de 20.01.2023, a fost emis răspunsul *****, în care se comunică că având statut de martor reclamantul nu este în drept să primescă informația solicitată.

Menționează că, cu decizia autorității publice de a nu-i prezenta informația solicitată reclamantul nu este de acord, considerând că refuzul este ilegal și neîntemeiat din motivele ce succed.

Astfel, conform Legii privind accesul la informație, art. 7 Informațiile oficiale cu

accesibilitate limitată; Exercitarea dreptului de acces la informație poate fi supusă doar restricțiilor reglementate prin lege organică și care corespund necesităților: respectării drepturilor și reputației altei persoane; protecției securității naționale, ordinii publice, ocrotirii sănătății sau protecției moralei societății. În conformitate cu alineatul (1) al prezentului articol, accesul la informațiile oficiale nu poate fi îngrădit, cu excepția: informațiilor atribuite la secret de stat, reglementate prin lege organică...; informațiilor confidențiale din domeniul afacerilor...; informațiilor cu caracter personal, a căror divulgare este considerată drept o imixtiune în viața privată a persoanei, protejată de legislația privind protecția datelor cu caracter personal; informațiilor ce țin de activitatea operativă și de urmărire penală a organelor de resort, dar numai în cazurile în care divulgarea acestor informații ar putea prejudicia urmărirea penală, interveni în desfășurarea unui proces de judecată, lipsi persoana de dreptul la o judecare corectă și imparțială a cazului său, ori ar pune în pericol viața sau securitatea fizică a oricărei persoane - aspecte reglementate de legislație; informațiilor ce reflectă rezultatele finale sau intermediare ale unor investigații științifice și tehnice.

Accentuează că, în lista aceasta exhaustivă nu se regăsește noțiunea „martor”.

Astfel, conform CCRM, art. 388. Martorul; (1) Este martor persoana citată în această calitate de către autoritatea competentă, care are cunoștință despre vreo faptă sau împrejurare de natură să servească aflării adevărului în procesul contravențional. Atrage atenția că, instanței de judecată că în calitate de martor reclamantul nu a fost citat, nici nu a dat și careva explicații. De aceea, acesta nu este participant la proces contravențional conform exigenților CCRM. Atribuirea reclamantului acestei calități de martor de către agent constatator este eronată și neîntemeiată nici de fapt, nici de drept. Pe de o altă parte, art. 388 CC RM „Martorul” nu conține careva expres expuse restricții privind accesul la informații.

Reclamantul indică că, apelând serviciului „112” (de fapt făcând denunțul) care conținea informația privind presupusul fapt al desfășurării activității ilegal de antreprenorial reclamantul doar a comunicat faptele acțiunilor ilicite. Art. 440, procesul de constatare a faptei contravenționale și atribuțiile agentului constatator. (2) Agentul constatator este sesizat prin plângere sau denunț ori se autosesizează când dispune de informații suficiente pentru a considera cu un grad înalt de probabilitate că este comisă o contravenție fie prin constatarea faptei contravenționale.

Mai indică că, în CCRM nu se regăsește careva calificări pentru persoana care a făcut denunțul.

Astfel, reclamantul indică că, a solicitat informația nu prin prisma prevederilor Codului contravențional în calitate de martor, ci prin prisma prevederilor Legii privind accesul la informație în calitate de solicitant al informației, obținând anumite drepturi la căutare și solicitare informației, dreptul fortificat în art. 10 din CEDO, precum și în art. 34 Constituției, ținând cont de normele Legii privind accesul la informație. Pe de o altă parte, conform Legii privind accesul la informație art. 19. Refuzul accesului la informație. (1) Refuzul de a furniza o informație, un document oficial va fi făcut în scris, indicându-se data întocmirii refuzului, numele persoanei responsabile, motivul refuzului, făcându-se în mod obligatoriu trimitere la actul normativ (titlul, numărul, data adoptării,

sursa publicației oficiale), pe care se bazează refuzul, precum și procedura de recurs a refuzului, inclusiv termenul de prescripție.

Menționează că, pârâtul în refuzul său nu a făcut trimisul la actul normativ, pe care se bazează refuzul, fapt ce dovedește netemeinicia refuzului. În plus, pârâtul nu a respectat (a încălcat) termenul examinării Solicitării informației, termenul legal prevăzut (15 zile lucrătoare) fiind expirat la data de 26.12.2022 (depășind cu 3 zile), precum nu și a comunicat procedura corectă a recursului (posibilitatea recursului pe calea judiciară). Dovadă posibilității reale și legale a autorității publice să-i prezinte informațiile solicitate o constituie răspunsul nr. 13560 din 06.09.2022 (anexa 3) care conține același gen de informație solicitate ca și în solicitarea informației ***** din 09.01.2023 (obiectul cererii de chemare în judecată în speță). În aceeași ordine de idei este pertinent să invoce și exigențele Codului administrativ, art. 137(3),(4), conform cărora stările de fapt identice în esență se tratează identic. Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Adică, odată considerând posibil și admisibil prezentarea anumitului gen de informație, și în viitor în cazuri similare autoritatea publică urmează să furnizeze în același mod (obligația pozitivă). Renunțând la prezentarea informației, pârâtul nu s-a condus de norma vizată. Așadar, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu rea credință, precum și se atestă contradicții în acțiunile pârâtului - informația ba se prezintă, ba nu.

Mai indică că, pârâtul incorect a determinat raporturile existente, considerând oportun invocarea normelor Codului contravențional renunțând dea-i prezenta informația cu intenție de a mușamaliza rezultatele examinării petițiilor reclamantului, precum și acțiunile sale întreprinse (sau neîntreprinse). De fapt, în speță legea guvernantă este Legea privind accesul la informație.

Deși legislația îl degrevează pe solicitant al informației să-și justifice interesul, pot invoca normele pertinente în speță.

Astfel, Legea privind accesul la informație, art. 2 lit. b), c) stipulează că scopul acestei legi- eficientizarea procesului de informare a populației și a controlului efectuat de către cetățeni asupra activității autorităților publice și a instituțiilor publice; stimularea formării opiniilor și participării active a populației la procesul de luare a deciziilor în spirit democratic.

Codul administrativ (art. 18) stipulează că interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții; iar art. 68 c) stipulează că autoritățile publice sânt obligate să asigure aplicarea dispozițiilor privind transparența administrației și accesul la informațiile publice. Hotărârea plenului CSJ Cu privire la examinarea cauzelor privind accesul la informațiile oficiale nr. 1 din 02.04.2007 explică, informațiile care deghizează sau favorizează încălcarea legislației de către autoritățile și instituțiile publice, precum și de către persoanele fizice și juridice ce prestează servicii publice, dacă încălcările se referă la serviciile respective, nu pot fi categorisite ca informații cu accesibilitate limitată, acestea fiind informații oficiale de interes public. Or, consideră că este dovedit faptul

netemeiniciei refuzului pârâtului să prezinte informația solicitată.

Or, normele legale au fost încălcate, ignorate de către pârât, prin ce i-a fost lezat dreptul la informație și s-a cauzat prejudiciul „moral”.

Reclamantul menționează că, conform legislației, acțiunile are caracter intenționat dacă persoana își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conștient survenirea acestor urmări. Mai mult, legislația stipulează că persoana cu funcție de răspundere este pasibilă de răspundere în cazul folosirii intenționate a atribuțiilor sale contrar obligațiilor de serviciu și neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu. Pârâtul a ignorat avertizarea acestuia că în cazul oricăror încălcări ale prevederilor legale va ataca acțiunile autorității publice în contenciosul administrativ, deci a acționat cu intenție. Pârâtul trebuia să știe sau să se inițieze cu conținutul legii sus menționate, dar nu s-a condus de prevederile legii, deci a încălcat legislația. De aceea consideră că este dovedit caracterul intenționat al acțiunilor (inacțiunii) pârâtului, neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, ceea ce s-a manifestat în neexercitarea prevederilor legislației.

Așadar consideră că, acțiunile intenționate ale pârâtului au fost nelegitime fiind însoțiți cu mai multe încălcări ai prevederilor legale.

Consideră că, pârâtul 1) i-a lezat dreptul constituțional la informație (art. 34); 2) a încălcat normele Legii privind accesul la informație - art. art. 11(1) 1), 2), 5), (2) d), e), 19(1); 3) a încălcat normele Codului administrativ, art. art. 68c), 137(3),(4); 4) nu a exercitat normele Legii privind accesul la informație.

Reclamantul face trimitere la art. 11 Obligațiile furnizorului de informații; (1) Furnizorul de informații, în conformitate cu competențele care îi revin, este obligat; 1) să asigure informarea activă, corectă și la timp a cetățenilor asupra chestiunilor de interes public și asupra problemelor de interes personal; 2) să garanteze liberul acces la informație; 5) să dea publicității propriile acte adoptate în conformitate cu legea; (2) în scopul garantării liberului acces la informațiile oficiale, furnizorul de informații; va acorda asistența și sprijinul necesar solicitanților pentru căutarea și identificarea informațiilor; va asigura accesul efectiv la registrele furnizorilor de informații, care vor fi completate în conformitate cu legislația cu privire la registre.

Astfel, conform CPC, art. 123 alin. (2), faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sânt obligatorii pentru instanța care judecă cauza și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleași persoane. În acest context, coroborând temeinicia cererii reclamantului de apelul în judecată invoca și decizia CCCCAL a CSJ din 18.12.2019, dosarul nr. 3ra-939/19. Faptele stabilite prin încheiere irevocabilă a CSJ (faptul încălcării dreptului reclamantului la informație și obligațiunea de a-i prezenta informația solicitată) sânt obligatorii pentru instanța care judecă cauza și nu se cer a fi dovedite din nou și nici_nu pot fi contestate. Prin încheiere este stabilit și faptul pagubei morale cauzate și necesitatea de a-o repara prin echivalent bănesc. Relev faptul că, anume cauza în speță este similară celei soluționate anterior, obiectul atacării (lezarea dreptului la informație) și pârâtul (organul

de poliție) fiind aceiași încheierea CCCCA menționată dovedește temeinicia cererii acestuia de chemare în judecată și urmează a fi reținută în procesul luării a deciziei din punctul de vedere a generalizării practicii judiciare și a aplicării unitare a legislației. Poate fi reținută în speță și încheierea CSJ din 08.08.2018, Dosar nr. 2ra-1376/18, cauza similară.

Remarcă și faptul că acționarea reclamantului în judecată și solicitarea reparării pagubei morale-nicidecum nu urmărește scopul îmbogățirii fără justă cauză (afirmația eventuală a pârâtului) pentru că în petiție a atenționat că faptul neprezentării informației va ataca în judecată. Deci, din partea reclamantului au fost întreprinse toate măsurile pentru a evita litigiul.

Consideră că, cerințele acestuia formulate în cererea de chemare în judecată nu constituie un abuz de drept.

În aceeași ordine de idei, subliniază că prin refuzul pârâtului de a-i oferi informația solicitată i-a fost cauzat un prejudiciu moral pe care îl evaluez la 1000 lei. În susținerea acestei solicitări invocă reglementările naționale exprese la acest capitol: art. 32 Constituția RM, care garantează libertatea opiniei și a exprimării; art. 2, Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, conform căreia interes public - interes al societății (și nu simpla curiozitate a indivizilor) față de evenimentele ce ține de exercitarea puterii publice într-un stat democratic sau față de alte probleme care, în mod normal, trezesc interesul societății sau al unei părți a ei; art. 3, Legea nr. 64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, conform căreia orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare care cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a comunica fapte și idei: art. 2006, al. (1), (2), art. 2036, al. (1) Cod civil, conform cărora prejudicial cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluționarea în termen a unei cereri de către autoritate publică se repară integral de autoritatea publică, iar persoanele fizice au dreptul să ceară repararea prejudiciului moral atât în cazurile când li se atentează la drepturile personale nepatrimoniale, cât și în toate cazurile când acest lucru este reglementat de lege. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial; art. 35.Codului administrative conform căruia autoritățile publice răspund, după caz, penal, contravențional, civil sau disciplinar pentru neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a activității administrative, în condițiile legii; art. 36, al. (1), (2), Codului administrativ, care stipulează că instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sânt considerate valori supreme și sânt garantate de stat, iar instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului; art. 21, al. (3), lit. i), Legea nr. 982 din 11.05.2000 privind accesul la informație, potrivit căreia persoana care se consideră lezată prin refuzul accesului la informație poate pretinde și repararea prejudiciului moral.

Așadar, solicitarea de a-i fi reparat prejudicial moral este una legală și nicidecum nu urmărește scopul îmbogățirii nejustificate (art. 2639 Cod civil), așa cum ar putea obiecta pârâtul, ci este un drept reglementat de legiuitor ca un instrument de reparare a pagubei și

de disciplinare a părții culpabile, fie aceasta chiar și o autoritate publică, în sensul prevenirii a noi încălcări pe viitor.

Așadar, legiuitorul garantează repararea prejudiciului „moral" prin echivalent bănesc, atunci când persoanei i se încalcă drepturile ei personale nepatrimoniale, iar dreptul la petiționare și de a avea accesul la informație sunt drepturile personale nepatrimoniale. Mai mult ca atât, în petiție a atenționat că faptul neprezentării informației va ataca în judecată.

Pe de o altă parte, dacă pârâtul și-ar fi îndeplinit corespunzător obligațiile de a furniza informația solicitată, care nu cade sub restricțiile prevăzute de lege organică, reclamantul nu ar avea necesitatea să depună cererea de chemare în judecată. Deci, acest proces ar putea fi evitat în genere, dacă piratul nu ar fi încălca flagrant și abuziv dreptul reclamantei constituțional la acces la informație. Deci, din partea reclamantului au fost întreprins toate măsurile pentru a evita litigiul, iar cerințele acestuia formulate în cererea de chemare în judecată nu constituie un abuz de drept.

Așadar, apriori nu se atestă faptul îmbogățirii sau a lipsei justificării revendicării prejudiciului moral.

Consideră că, mărimea solicitată a prejudiciului moral este una modestă și rezonabilă și e cu mult mai mică decât cea care ar putea fi obținută dacă s-ar adresa eventual la CEDO. Reclamantul ca activist civic și cetățean neindiferent, pe parcursul mai multor ani a depus sute de petiții și adeseori autoritățile publice refuză ilegal și neîntemeiat să furnizeze informația oficială (fie din cauza neînțelegerii legislației, fie din intenția de a mușamaliza astfel activitatea sa) cu scopul de a descuraja pe viitor cetățenii de a înainta petiții și a solicita accesul la informație. Și astfel autoritățile publice prin funcționarii săi publici încalcă flagrant prevederile art. 8 din Legea nr. 25 din 22.02.2008 privind Codul de conduită a funcționarului public, însă nicio procedură disciplinară împotriva lor nu se pornește, lucrul pe care eu a solicitat de numărate ori.

Reclamantul indică că, autoritatea publică declarând sarcina sa de a proteja drepturile persoanei*,* singură la rândul său flagrant încalcă drepturile acestuia, precum și exigențele legii. Acțiunile ilegale și inacțiunile ale autorității publice în persoana funcționarului acesteia care este responsabil de soluționarea cazului (examinarea cererii, petiției ș.a. asemenea) nu sunt doar încălcări ale legii, dar ele și discreditează organul public, știrbesc imaginea și reputația acesteia.

Ca cetățean și plătitor de impozite reclamantul este profund indignat de asemenea încălcări intenționate și vădite ale legii de către reprezentanții autorității publice care sunt finanțate din banii publici și care au menirea dea proteja drepturile persoanei, însă singure le încalcă și desconsideră legea. Simțul nedreptății cauzat de desconsiderarea normelor de drept de către autoritate publică îl revoltă, și îi lezează demnitatea, fapt ce i-a provocat suferințe psihice. Este indignat că o petiție adresată de reclamant ca cetățean în modul prevăzut de lege, este examinată superficial, adeseori cu intenția de a ascunde faptele activității contravenționale care sunt semnalizate de acesta în petițiile înaintate probabil pentru a permite și mai departe contravenienților de a desfășura activitățile sale ilegale, precum și de a mușamaliza rezultatele reale ale examinării acestor petiții ori chiar de a acoperi faptele exercitării necorespunzătoare a obligațiunilor de serviciu de către

autoritățile publice și funcționarii acestora implicați direct sau indirect nu fără a exclude existența unui interes material în urma mușamalizării acestor cazuri. Se mai revoltă că petițiile acestuia nu doar că sunt examinate cu dispreț, dar și cerințele rămând nesatisfăcute, neexaminate și ignorate neîntemeiat, contrar legii. Astfel, i se lezează onoarea și demnitatea, desconsiderându-se personalitatea acestuia, ceea ce îl determină să mă adresez în judecată pentru protecția drepturilor reclamantului inclusiv și cu solicitarea reparării pagubei morale. În toate statele democratice, supremația legii este un element cheie care transpune în viață și asigură principiul legalității, fără de care niciun sistemul judiciar independent n-ar putea exista. Consideră, că respectul drepturilor patrimoniale și nepatrimoniale ale cetățeanului, declarat și reglementat normativ la nivel național și internațional, trebuie să fie fortificat și prin hotărâri judecătorești, prin care s-ar dispune nu doar recunoașterea dreptului pretins, dar și repararea prejudiciului astfel cauzat prin acțiunile și inacțiunile autorității publice, prin obligarea acesteia de a compensa prejudicial moral și cheltuielile suportate. De aceea, consideră că doar simpla admitere a acțiunii în speță și recunoașterea încălcării dreptului la acces la informație nu poate constitui în sine o reparație a prejudiciului „moral", ce i-a fost cauzat și este insuficientă, inclusiv din punct de vedere al practicii judiciare CEDO (Roșiianuvs România, 27329/06). Atât autoritatea publică, care este reprezentată de funcționar public, cât și funcționarii acesteia trebuie să poartă răspundere pentru acțiunile culpabile.

Remarcă că, prin prisma jurisprudenței pertinente și constante al CEDO în materie privind accesul la informație și libertatea de exprimare (relevant pentru cauza dată și care este parte integrantă a legislației Republicii Moldova conform art. 12, alin. (1), CPC) Curtea s-a expus de nenumărate ori că libertatea de exprimare și dreptul de a cunoaște și a primi informația este una din condițiile necesare ale democrației, încălcarea căreia ridică semne serioase de întrebare în privința respectării drepturilor omului într-un stat concret, pentru că publicul are totdeauna dreptul de a primi informația de interes. Orice interdicție, restricție și un eventual refuz în acces la informație oficială trebuie să servească unui scop legitim și să fie necesare într-o societate democratică, în caz contrar încâlcindu-se art. 10 CEDO (Thorgeir Thorgeirsonvs Islanda, 3778/88). Refuzul autorității publice de a oferi acces la documente administrative relevante, sau la unele părți ale acestora, care sunt la dispoziția autorității, constituie o ingerință gravă a dreptului persoanei de a fi informat (Magyar Helsinki Bizottsâgvs Ungaria,18030/11). Publicul are dreptul de a primi informația de interes general, iar CEDO tratează ca o formă de cenzură indirectă atunci când autoritățile împiedică colectarea de informație de către cetățeni, restricționând arbitrar accesul (Roșiianuvs România, 27329/06). Dacă autoritatea public deține informația solicitată, ea trebuie să o furnizeze la cerere (Bubon vs Federația Rusă, 63898/09). Lipsa unui astfel de acces implică și un-prejudiciu moral pentru reclamant (Roșiianuvs România, 27329/06). Mai mult ca atât, exercițiul efectiv al libertății de exprimare nu se rezumă doar la obligația statului de a nu interveni, dar și la obligația pozitivă de a lua măsuri în vederea exercitării acestei libertăți fundamentale, un rol important având instanțele judecătorești la înfăptuirea justiției (App1eby și Alții vs Regatul Unit, 44306/98).

Consideră și este ferm convins că instituția publică trebuie să poartă răspundere față

de societate civilă și prin echivalent bănesc.

Mai indică că, în ultima perioadă instanțele naționale de judecată (Dosar nr. 3ra-939/l 9 Decizia CSJ din 18.12.2019; Dosar nr. 2ra-1376/18 încheierea CSJ din 08.08.2018), bazându-se pe jurisprudența CEDO, aplică corect legislația națională privind accesul la informație, îi recunosc dreptul la informație încălcat, precum și recunosc existența prejudiciului moral cauzat și necesitatea de a-1 repara în echivalent bănesc rezonabil și necesar, astfel admițând cererile acestuia, iar hotărârile instanțelor inferioare prin care acțiunile reclamantului sunt respinse se casează ulterior cu admiterea acțiunilor acestuia, inclusiv la capitolul, reparării pagubei morale.

Astfel, Curtea Supremă de Justiție a subliniat, că doar o redarea succintă în răspunsul autorității publice a activității desfășurate prin expunere generic și ne furnizarea informației solicitate în modalitatea revendicată, nu poate servi motiv de a constata informarea adecvată a petiționarului, fiind o încălcare a obligație de informare „activă" a solicitantului, expusă în art. 11, alin. (l) din Legea privind accesul la informație (Dosarul nr. 3ra-939/19 Decizia CSJ din 18.12.2019). Există riscul ca Republica Moldova să fie condamnată la CEDO dacă în instanțele judecătorești naționale nu-i va fi restabilit accesul la informație și reparat prejudiciul moral cauzat. Sper că nu va fi nevoie să mă adresez la CEDO.

Consideră că, explicația motivului deciziei a nu i-a fost prezentată informația solicitată o constituie dorința executorului de a ascunde (a mușamaliza) măsurile sale insuficiente întreprinse (sau neîntreprinse) de el întru punerea capătului activității ilicite, antisociale, contravenționale de către persoană care activează pe adresa menționată 6(șase) ani. Informația solicitată ar fi putut servi temeiul adresării acestuia la Procuratură și la Direcția de Poliție. Este sigur, că există un interes personal abuziv care ar putea explica „toleranța" polițistului fața de activitatea lungă a comerciantului.

Reclamantul face trimitere la art. 34 Constituția RM prevede că persoana are dreptul de a accesa la orice informație de interes public, drept ce nu poate fi îngrădit.

Concomitent mai indică și art. 53 Constituția RM prevede că persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei. Art. 21 alin. (1) Legii privind accesul la informație stipulează că persoana care se consideră lezată într-un drept sau interes legitim de către furnizorul de informații poate ataca acțiunile acestuia atât pe cale extrajudiciară, cât și direct în instanța de contencios administrativ competentă.

Mai indică și art. 21 alin. (3) Legii numite stipulează că persoana care se consideră lezată într-un drept sau interes legitim poate ataca orice acțiune sau inacțiune a persoanei responsabile pentru primirea și examinarea cererilor de acces la informații, dar în special cu privire la: refuzul de a asigura accesul liber și necondiționat la registrele publice aflate la dispoziția furnizorului de informații; încălcarea termenelor și procedurii de soluționare a cererii de acces la informație; neprezentarea sau prezentarea necorespunzătoare a informațiilor solicitate; refuzul neîntemeiat de a prezenta informațiile solicitate; i) cauzarea unor prejudicii materiale sau morale prin acțiunile ilegale ale furnizorului de informații.

Art. 24 legii numite stipulează că în funcție de gravitatea efectelor pe care le-a avut refuzul nelegitim al funcționarului public, responsabil pentru furnizarea informațiilor oficiale, de a asigura accesul la informația solicitată, instanța de judecată decide repararea prejudiciului cauzat prin refuzul nelegitim de a furniza informații precum și satisfacerea neîntârziată a cererii solicitantului.

Astfel, Codul administrativ, art. 18 stipulează că interesul public vizează ordinea de drept, democrația. Garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competentelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții. Precum și prevederile art. 35 stipulează că autoritățile publice și persoanele fizice care le reprezintă răspund, după caz, penal, contravențional, civil sau disciplinar pentru neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a activității administrative, în condițiile legii.

Mai indică art. 2006 CC prevede că prejudiciul cauzat printr-un act administrative ilegal sau nesoluționarea în termen a unei cereri de către autoritate publică sau de către o persoană cu funcție de răspundere se repară integral de autoritate publică. Persoană cu funcție de răspundere va răspunde solidar. Se mai prevede că persoanele fizice au dreptul să ceară reparația prejudiciului moral cauzat prin acțiunile sus indicate.

Concomitent indică și prevederile art. 2036 CC prevede că în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă, la reparație prejudiciului prin plată de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Solicită partea reclamantă *****:

- obligarea pârâtului să-i prezinte informații conform solicitărilor din petițiile ***** din 09.01.2023, anume: în cadrul prevederilor Legii privind accesul la informație comunicarea acțiunilor întreprinse de poliție între 07.12.2022 și 31.12.2022 într-o constatarea contravențiilor, prevăzute de art. 263 CCRM în următorul volum: data înregistrării apelului „112” în IP Centru; data întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție; numărul procesului verbal cu privire la contravenție; articolul CCRM și mărimea sancțiunii aplicate; numele agentului constatator; numele contravenientului; faptul achitării amenzii aplicate, în cazul neachitării - suma restanțelor; în cazul „ne depistării” pe anumite date faptului comerțului, să-i comunice numele persoanei și funcția ocupată**,** care a verificat apelul respectiv la fața locului; admiterea solicitării de a încasa de la pârât prejudiciul moral în sumă de 1000 lei.

La 15.06.2023, prin intermediul cancelariei Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), din partea pârâtului, Inspectoratul de Poliție Centru, a parvenit referința pe marginea cererii de chemare în judecată, prin care autoritatea şi-a exprimat dezacordul, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată. (f.d. 22-26).

În motivarea referinței pârâtul menționează că, nu este de acord cu cerere de chemare în judecată înaintată de către ***** împotriva Inspectoratului de poliție Centru al Direcției de poliție mun. Chișinău (în continuare IP Centru) prin care solicită admiterea cererii de chemare în judecată, restabilirea dreptului la informație, obligarea pârâtului să

prezinte informațiile conform solicitărilor din petiție, admiterea solicitării de a încasa prejudiciului moral în sumă de 1000 lei.

Menționează că, în motivarea cererii, acesta indică faptul că la 09.01.2023 a înregistrat petiția la IP Centru cu ***** prin care a solicitat accesul la informație și anume comunicarea acțiunilor întreprinse de poliție între 01 decembrie 2022 și 31 decembrie 2022 și anume numărul procesului verbal cu privire la contravenție, articolul aplicat din Codul Contravențional și mărimea sancțiunii aplicate, numele agentului constatator.

Astfel, la 20.01.2023 de către IP Centru a fost emis răspunsul ***** iar la data de 21.02.2023 ***** a depus cererea de chemare în judecată, nefiind respectată procedura prealabilă cu depășirea termenului prevăzut de legislație.

Prin răspunsul emis de către IP Centru din 20.01.2023, ***** a fost informat că ținând cont de prevederile legale, pe cazul dat este martor, fapt ce face inadmisibil accesul la materialele dosarului.

Examinând cererea de chemare în judecată se constată că aceasta poartă un caracter declarativ și lipsită de orice temei juridic, nu indică expres esența încălcării sau a pericolului de încălcare a drepturilor, libertăților sau intereselor legitime ale reclamantului, pretențiile, circumstanțele de fapt și de drept pe care reclamantul își întemeiază pretențiile, precum și probele de care acesta dispune în momentul depunerii cererii, cerință stipulată în art. 166, alin. (2) lit. d) și e) Cod de procedură civilă.

Indică că, IP Centru constată cu vehemență că, cererea de chemare în judecată înaintată de către ***** către IP Centru privind accesul la informație este una neîntemeiată, neargumentată și nefondată urmând a fi respinsă de către instanța de judecată.

În corespundere cu art. 5-6 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică.

Procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părți ale procedurii administrative.

Potrivit art.20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Concomitent indică art. 3 al Legii privind protecția datelor cu caracter personal definește drept categorii speciale de date cu caracter personal - datele referitoare la condamnările penale, măsurile procesuale de constrângere sau sancțiunile contravenționale, prelucrarea cărora este interzisă, cu excepția cazurilor indicate în art. 6 lit. a)-g) al aceluiași act legislativ.

Astfel, potrivit art. 7 alin.(2) lit. c) din Legea privind accesul la informație, accesul la informațiile oficiale nu poate fi îngrădit, cu excepția informațiilor cu caracter personal, a căror divulgare este considerată o imixtiune în viața privată a persoanei, protejată de legislația privind protecția datelor cu caracter personal.

Mai menționează că, potrivit art. 3 al Legii privind protecția datelor cu caracter personal, depersonalizarea datelor constă în modificarea datelor cu caracter personal astfel încât detaliile privind circumstanțele personale sau material să nu mai permit atribuirea acestora unei persoane fizice identificate sau identificabile ori să permit atribuirea doar în condițiile unei investigații care necesită cheltuieli disproporționate de timp, mijloace și forță de muncă.

În acest context, art. 29 alin. (1) al actului legislative menționat supra prevede că operatorii și terții care au acces la datele cu caracter personal sunt obligați să asigure confidențialitatea acestor date, cu excepția cazurilor: Prelucrarea se referă la date făcute publice în mod voluntar și manifestat de către subiectul datelor cu caracter personal; datele cu caracter personal au fost depersonalizate;

Luând în considerație prevederile art. 7 alin. (2) lit. (c) al Legii privind accesul la informație, potrivit căruia accesul la informațiile oficiale nu poate fi îngrădit, cu excepția informațiilor cu caracter personal, a căror divulgare este considerate drept o imixtiune în viața private a persoanei, protejată de legislația privind protecția datelor cu caracter personal, informațiile menționate supra nu constituie informații cu accesibilitate limitată. Codul Contravențional RM prevede în art.388 alin. (1) următoarele: este martor persoana citată în această calitate de către autoritatea competentă, care are cunoștință despre vreo faptă sau împrejurare de natură să servească aflării adevărului în procesul contravențional. (3) Martorul are dreptul: e) să facă depoziții în limba maternă sau în orice altă limbă, să ia cunoștință de depozițiile sale înregistrate, să ceară corectarea sau completarea lor; (adică conform legii doar la depozițiile sale martorul are acces nu și la tot dosarul sau toate materialele după cum solicită reclamantul). (4) Martorul este obligat: să se prezinte la citarea agentului constatator sau a instanței de judecată pentru a face depoziții și a participa la acțiuni procesuale; să facă depoziții veridice, să comunice tot ceea ce știe în legătură cu cauza respectivă și să răspundă la întrebări, să confirme prin semnătură exactitatea depozițiilor sale consemnate în procesul-verbal al acțiunii procesuale sau anexate la el; să prezinte, la cererea autorității competentă să soluționeze cauza contravențională, documente, alte mijloace de probă, mostre; să se supună dispozițiilor legale ale agentului constatator sau ale instanței de judecată. (5) Neexecutarea neîntemeiată a obligațiilor martorului se sancționează în conformitate cu legea. (6) Refuzul sau eschivarea martorului de a face depoziții se sancționează în conformitate cu art.313 din Codul penal, iar prezentarea intenționată de depoziții mincinoase - în conformitate cu art.312 din același cod. (7) Martorul are și alte drepturi și obligații prevăzute de prezentul cod. (8) în cazurile prevăzute de lege, agentul constatator este obligat să asigure participarea la acțiunile procesuale a persoanelor dezinteresate, cu capacitate de exercițiu deplină (martori asistenți), pentru a atesta prin semnătură caracterul veridic al faptelor consemnate.

Cu referință la prejudicial moral solicitat spre încasare din bugetul, Inspectoratului

General al Poliției, îl consideră neîntemeiat și lipsit de orice argumentare juridică.

Prin urmare, se atrage atenția instanței că reclamantul nu a justificat în nici un fel cuantumul și necesitatea admiterii acestor pretenții de către instanță. Relevanță în judecarea corectă a acestui capăt de cerere servește și Hotărârea explicativă a Plenului CSJ nr. 9 din 09.10.2006 cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației care reglementează repararea prejudiciului moral ca fiind suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni sau omisiuni care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândite prin lege (viața, sănătatea, demnitatea și reputația profesională, inviolabilitatea vieții personale, secretul de familie și personal), prin fapte ce atentează la drepturile personale nepatrimoniale (dreptul de a folosi propriul nume, dreptul de autor).

Reclamantul nu a dovedit faptul cauzării prejudiciilor morale în privința sa cuantificate în mărime de 1000 lei or, acesta urmărește scopuri de îmbogățire fără justă cauză, fapt ce cu certitudine demonstrează netemeinicia cererii de chemare în judecată.

Mai mult decât atât, art. 60 alin.(3) Cod administrativ prevede expres că, în cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărârea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă. Dacă autoritatea publică a anulat un act administrativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care decizia cu privire la anularea actului administrativ ilegal a rămas incontestabilă.

Reclamantul *****, în ședință de judecată nu s-a prezentat, fiind înștiințat despre derularea procesului. Astfel, ținând cont de faptul că părțile neprezente în ședință de judecată au fost citate despre examinarea cauzei, instanța de judecată a dispus în temeiul art. 218 lit. d) Cod administrativ, examinarea cauzei în lipsa acestora.

În ședința de judecată reprezentantul Inspectoratul de Poliție Centru, Ion Rusu, în baza procurii nr. ***** din 30.05.2023, nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanţei de judecată:

Audiind explicaţiile participanţilor la proces, studiind materialele cauzei civile, instanţa de judecată ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Inspectoratul de Poliție Centru cu privire la obligarea autorității publice de a prezenta informația și încasarea prejudiciului moral, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art. 2 alin. (1) Cod administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor

publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 Cod administrativ, Legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 18 Cod administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Conform art. 206 Cod Administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitorul şi care a fost formulat astfel - orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanţei de contencios administrativ competente pentru a obţine anularea actului, recunoaşterea dreptului pretins şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Fiind investită cu atribuția cercetării stării de fapt din oficiu în baza tuturor probelor

legal admisibile, în temeiul art. 22 și 219 Cod administrativ, instanța de judecată reține că obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie obligarea autorității publice de a prezenta informația și încasarea prejudiciului moral.

În privința competenței instanței de judecată la examinarea acțiunii în contencios administrativ se constată că competența, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ, revine Judecătoriei Chișinău. Prin urmare acțiunea este depusă cu respectarea prevederilor art. 191 alin. (1), art. 192 alin. (2) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ.

Analizând circumstanțele speței în coraport cu normele legale precitate, instanța de judecată constată că, reclamanții au respectat procedura de depunere a acțiunii, precum și termenul de depunere a acțiunii în instanța de contencios administrativ, motiv pentru care instanța judecătorească, constatând că acțiunea este admisibilă, va examina fondul acesteia.

Conform art. 34 alin. (1) şi (2) din Constituţia Republicii Moldova, dreptul persoanei de a avea acces la orice informaţie de interes public nu poate fi îngrădit. Autorităţile publice, potrivit competenţelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetăţenilor asupra treburilor publice şi asupra problemelor de interes personal.

Conform art. 1 alin.(1) din Legea privind accesul la informaţie, prezenta lege reglementează: a) raporturile dintre furnizorul de informaţii şi persoana fizică și/sau juridică în procesul de asigurare şi realizare a dreptului constituţional de acces la informaţie; b) principiile, condiţiile, căile şi modul de realizare a accesului la informaţiile oficiale, aflate în posesia furnizorilor de informaţii; d) drepturile solicitanţilor informaţiei; e) obligaţiile furnizorilor de informaţii în procesul asigurării accesului la informaţiile oficiale; f) modalitatea apărării dreptului de acces la informaţie.

Conform art.4 alin.(1) al Legii privind accesul la informaţii, oricine, în condiţiile legii are dreptul de a căuta, de a primi şi de a face cunoscute informaţiile oficiale.

Conform prevederilor art. 5 din Legea privind accesul la informaţie nr.982-XIV din 11.05.2000, (1) Subiecţi ai prezentei legi sunt furnizorul de informaţii şi solicitantul informaţiei. (2) Furnizori de informaţii, adică posesori ai informaţiilor oficiale, obligaţi să le furnizeze solicitanţilor în condiţiile prezentei legi, sunt: a) autorităţile publice centrale şi locale - autorităţile administraţiei de stat, prevăzute în Constituţia Republicii Moldova şi anume: Parlamentul, Preşedintele Republicii Moldova, Guvernul, administraţia publică, autoritatea judecătorească; b) instituţiile publice centrale şi locale - organizaţiile fondate de către stat în persoana autorităţilor publice şi finanţate de la bugetul de stat, care au ca scop efectuarea atribuţiilor de administrare, social-culturale şi altor atribuţii cu caracter necomercial; c) persoanele fizice şi juridice care, în baza legii sau a contractului cu autoritatea publică ori instituţia publică, sunt abilitate cu gestionarea unor servicii publice şi culeg, selectează, posedă, păstrează, dispun de informaţii oficiale. (3) Pot solicita informaţii oficiale, în condiţiile prezentei legi: a) orice cetăţean al Republicii Moldova; b) cetăţenii altor state, care au domiciliul sau reşedinţa pe teritoriul Republicii Moldova; c) apatrizii stabiliţi cu domiciliul sau cu reşedinţa pe teritoriul Republicii Moldova.

Potrivit art.6 din Legea privind accesul la informaţie, (1) În sensul prezentei legi, informaţii oficiale sunt considerate toate informaţiile aflate în posesia şi la dispoziţia furnizorilor de informaţii, care au fost elaborate, selectate, prelucrate, sistematizate şi/sau adoptate de organe ori persoane oficiale sau puse la dispoziţia lor în condiţiile legii de către alţi subiecţi de drept. (2) În sensul prezentei legi, drept documente purtătoare de informaţii sunt considerate: 1) oricare din următoarele (sau o parte din acestea): a) orice hârtie sau alt material pe care există un înscris; b) o hartă, un plan, un desen, o fotografie; c) orice hârtie sau alt material pe care sunt marcaje, figuri, simboluri sau perforări care au un sens pentru persoanele calificate să le interpreteze; d) orice obiect sau material din care pot fi reproduse sunete, imagini sau înscrisuri cu sau fără ajutorul unui alt articol sau mecanism; e) orice alt înregistrator de informaţie apărut ca rezultat al progresului tehnic; 2) orice copie sau reproducere a purtătorilor de informaţii menţionaţi la punctul 1) al prezentului alineat; 3) orice parte a unei copii sau reproduceri menţionate la punctul 2) al prezentului alineat. (3) Informaţiile oficiale nedocumentate, care se află în posesia furnizorilor (persoanelor responsabile ale acestora), vor fi puse la dispoziţia solicitanţilor în ordine generală.

Conform art.7 al Legii privind accesul la informaţie nr. 982 din 11 mai 2000, (1) Exercitarea dreptului de acces la informaţie poate fi supusă doar restricţiilor reglementate prin lege organică şi care corespund necesităţilor: a) respectării drepturilor şi reputaţiei altei persoane; b) protecţiei securităţii naţionale, ordinii publice, ocrotirii sănătăţii sau protecţiei moralei societăţii. (2) În conformitate cu alin. (1) al prezentului articol, accesul la informaţiile oficiale nu poate fi îngrădit, cu excepţia: a) informaţiilor atribuite la secret de stat, reglementate prin lege organică, a căror divulgare neautorizată sau pierdere poate aduce atingere intereselor şi/sau securităţii Republicii Moldova; b) informaţiilor confidenţiale din domeniul afacerilor, prezentate instituţiilor publice cu titlu de confidenţialitate, reglementate de legislaţia privind secretul comercial, şi care ţin de producţie, tehnologie, administrare, finanţe, de altă activitate a vieţii economice, a căror divulgare (transmitere, scurgere) poate atinge interesele întreprinzătorilor; c) informaţiilor cu caracter personal, a căror divulgare este considerată drept o imixtiune în viaţa privată a persoanei, protejată de legislaţia privind protecţia datelor cu caracter personal; d) informaţiilor ce ţin de activitatea operativă şi de urmărire penală a organelor de resort, dar numai în cazurile în care divulgarea acestor informaţii ar putea prejudicia urmărirea penală, interveni în desfăşurarea unui proces de judecată, lipsi persoana de dreptul la o judecare corectă şi imparţială a cazului său, ori ar pune în pericol viaţa sau securitatea fizică a oricărei persoane - aspecte reglementate de legislaţie; e) informaţiilor ce reflectă rezultatele finale sau intermediare ale unor investigaţii ştiinţifice şi tehnice şi a căror divulgare privează autorii investigaţiilor de prioritatea de publicare sau influenţează negativ exercitarea altor drepturi protejate prin lege.

Conform art. 10 din Legea privind accesul la informaţie nr.982-XIV din 11.05.2000, persoana are dreptul de a solicita furnizorilor de informaţii, personal sau prin reprezentanţii săi, orice informaţii aflate în posesia acestora, cu excepţiile stabilite de legislaţie. Dreptul persoanei de a avea acces la informaţii, inclusiv la informaţiile cu caracter personal, nu poate fi îngrădit decât în condiţiile legii. Orice persoană care solicită

acces la informaţii în conformitate cu prezenta lege este absolvită de obligaţia de a-şi justifica interesul pentru informaţiile solicitate.

Conform art. 11 alin. (1) pct. 1), 2) şi 4) din Legea privind accesul la informaţie nr. 982 din 11.05.2000, furnizorul de informaţii, în conformitate cu competenţele care îi revin, este obligat: să asigure informarea activă, corectă şi la timp a cetăţenilor asupra chestiunilor de interes public şi asupra problemelor de interes personal; să garanteze liberul acces la informaţie; să respecte termenele de furnizare a informaţiei, prevăzute de lege.

Conform art. 12 din Lege, informaţiile oficiale vor fi puse la dispoziţia solicitanţilor în baza unei cereri scrise sau verbale. Cererea scrisă va conţine: a) detalii suficiente şi concludente pentru identificarea informaţiei solicitate (a unei părţi sau unor părţi ale acesteia); b) modalitatea acceptabilă de primire a informaţiei solicitate; c) date de identificare ale solicitantului. Cererea poate fi înaintată verbal în cazurile în care este posibil răspunsul pozitiv, cu satisfacerea imediată a cererii de furnizare a informaţiei. În cazul în care furnizorul intenţionează să refuze accesul la informaţia solicitată, el va informa solicitantul despre aceasta şi despre posibilitatea depunerii unei cereri scrise.

Conform art. 13 din Lege, (1) Modalităţile accesului la informaţiile oficiale sînt: a) audierea informaţiei pasibile de o expunere verbală; b) examinarea documentului (unor părţi ale acestuia) la sediul instituţiei; c) eliberarea copiei de pe documentul, informaţia solicitate (de pe unele părţi ale acestora); d) eliberarea copiei traducerii documentului, informaţiei (unor părţi ale acestora) într-o altă limbă decît cea a originalului, pentru o plată suplimentară; e) expedierea prin poştă (inclusiv poşta electronică) a copiei de pe document, informaţie (de pe unele părţi ale acestora), copiei de pe traducerea documentului, informaţiei într-o altă limbă, la cererea solicitantului, pentru o plată respectivă. (2) Extrasele din registre, documente, informaţii (unele părţi ale acestora), în conformitate cu cererea solicitantului, pot fi puse la dispoziţia persoanei date, într-o formă rezonabilă şi acceptabilă pentru aceasta, spre a fi: a) examinate la sediul instituţiei; b) dactilografiate, fotocopiate sau copiate într-o altă modalitate ce ar asigura integritatea originalului; c) înscrise pe un purtător electronic, imprimate pe casete video, audio, alt purtător rezultat din progresul tehnic.

În corespundere cu prevederile art.16 din Lege, informaţiile, documentele solicitate vor fi puse la dispoziţia solicitantului din momentul în care vor fi disponibile pentru a fi furnizate, dar nu mai târziu de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării cererii de acces la informaţie. Termenul de furnizare a informaţiei, documentului poate fi prelungit cu 5 zile lucrătoare de către conducătorul instituţiei publice dacă: a) cererea se referă la un volum foarte mare de informaţii care necesită selectarea lor; b) sânt necesare consultaţii suplimentare pentru a satisface cererea. Autorul cererii va fi informat despre orice prelungire a termenului de furnizare a informaţiei şi despre motivele acesteia cu 5 zile înainte de expirarea termenului iniţial.

Conform art. 20 din Lege, (1) Pentru furnizarea informaţiilor oficiale pot fi percepute, în afara excepţiilor prevăzute de lege, plăţi în mărimile şi conform procedurii stabilite de organele reprezentative, acestea fiind vărsate în bugetul de stat. (2) Mărimile plăţilor nu vor depăşi mărimile cheltuielilor suportate de către furnizor pentru facerea

copiilor, expedierea lor solicitantului şi/sau pentru traducerea, la cererea solicitantului, a informaţiei, documentului.

În baza normelor legale citate supra se atestă că, subiecți ai raportului juridic ce ține de asigurarea accesului la informare sunt solicitantul și furnizorul de informație. Solicitant poate fi orice persoană care dorește să obțină o informație ținând cont de limitele referitor la informația solicitată (dacă informația dată este și/sau nu obiect al raportului dat și dacă aceasta poate și/sau nu să fie furnizată). Totodată, din definiția legală rezultă că, furnizor de informație este posesorul informațiilor oficiale, care reprezintă acele informații care au fost elaborate, selectate, prelucrate, sistematizate şi/sau adoptate de organe ori persoane oficiale sau puse la dispoziția lor în condiţiile legii de către alţi subiecţi de drept.

În acest sens, ca o persoană să fie subiect al raportului ce ține de accesul la informație în calitate de furnizor de informație, aceasta trebuie să dețină informația oficială care este catalogată în acest sens prin prisma normei legale. Informaţia susceptibilă de a fi furnizată poate fi: documentată sau nedocumentată. Constituie informaţie documentată informaţia care este fixată pe un anumit purtător informaţional: scris, electronic etc. Constituie informaţie nedocumentată informaţia nefixată pe un suport informaţional, dar despre care furnizorul de informaţie are cunoştinţă, adică este posesor al acesteia.

La caz, instanța de judecată reține că, la 09 ianuarie 2021, partea reclamantă ***** a depus cerere către Inspectoratul de Poliție Centru, prin care a solicitat comunicarea acțiunilor întreprinse de către autoritățile competente în vederea constatării contravențiilor, conform art. 263 Cod Contravențional, referitoare la desfășurarea activităților de comerț neautorizat la adresa mun. Chișinău, *****. Partea reclamantă a invocat faptul că, în perioada 01 decembrie 2022 - 31 decembrie 2022, a apelat în mod repetat serviciul 112 pentru a denunța aceste activități și a solicitat informații precise privind data înregistrării apelurilor, întocmirea proceselor-verbale de constatare a contravențiilor, numărul și sancțiunile aplicate, numele agenților constatatori și al contravenienților, precum și situația achitării amenzilor. În cazul în care faptele nu au fost constatate, reclamantul a cerut să i se comunice numele și funcția persoanelor responsabile de verificarea acestor apeluri la fața locului.

Prin scrisoarea ***** din 20 ianuarie 2023, Inspectoratul de Poliție Centru, a comunicat părții reclamante că, s-a constatat că, adresele de pe sect. Centru sunt deservite de angajații IP Centru și Serviciul nr. 3 BPRO al DP mun. Chișinău. Pa parcursul activității în gestiunea angajaților SSP al IP centru, au parvenit mai multe sesizări, cu referință la admiterea comerțului ilicit stradal admis pe sectorul administrativ deservit. Ca rezultat al examinării acestora, organul de constatare din cadrul IP Centru, în permanență a reacționat prompt și la timp, cu deplasarea după caz la fața locului, unde în conformitate cu prevederile art. 425 cod contravențional, ultimii apreciind probele administrate au întocmit procese-verbale contravenționale în temeiul art. 263 alin. (1) Cod contravențional, cu aplicarea sancțiunilor sub formă de amendă persoanelor care au admis acest flagel. Subsidiar, a menționat faptul că, problema comerțului ilicit stradal care persistă sau apare spontan pe străzile mun. Chișinău, sectorul Centru, nu este numai

în sarcina angajaților poliției capitalei, motiv pentru care și se necesită implicarea tuturor factorilor instituțiilor responsabile pe acest domeniu din cadrul administrației publice locale în continuare Pretura s. Centru mun. Chișinău, altfel nu va fi posibilă contracararea în totalmente a flagelului dat. Totodată, a informat că, sesizările din 07.12.2022, 08.12.2022, 09.12.2022, 10.12.2022, 11.12.2022, 12.12.2022, 13.12.2022, 14.12.2022, 15.12.2022, 16.12.2022, 17.12.2022, 18.12.2022, 19.12.2022, 29.12.2022, 30.12.2022, 31.12.2022, efectuate prin intermediul serviciul „112", sunt înregistrate în REI-2 al IP Centru, iar statutul procesual în cadrul procesului contravențional în calitate de martor, vă asigură accesul doar la cererea și declarația depusă de reclamant, iar din considerentul că pe cazurile enumărate nu a depus careva cereri sau declarații, nu este în drept să primească informațiile și copiile actelor solicitate. Astfel, în această ordine de idei, necătând la faptele și provocările enunțate mai sus, informează că, actualmente din partea angajaților poliției se continuă înfăptuirea măsurilor ce se impun la combaterea acestui flagel, iar angajații poliției în limitele competențelor atribuite prin lege, în continuare va face tot posibilul în vederea apărării drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei prin activități de menținere a ordinii și securității publice, de prevenire și descoperire a faptelor antisociale.

Astfel, se atestă că, reclamantul a solicitat informații detaliate despre apelurile la 112, procesele-verbale întocmite, sancțiunile aplicate și persoanele implicate în verificarea sesizărilor privind comerțul neautorizat.

La caz, instanța reține că, este necesar să facă o distincție între tipurile de informații la care reclamantul poate avea acces în temeiul Legii privind accesul la informație și informațiile la care ar putea avea acces în calitate de martor într-un dosar contravențional.

Conform art. 1 alin. (1) din Legea nr. 982 din 11.05.2000, scopul acestei legi este de a asigura accesul oricărei persoane la informațiile de interes public deținute de autoritățile publice. Informațiile de interes public sunt cele care au un impact asupra treburilor publice sau care se referă la activitatea autorităților publice.

Conform art. 7 alin. (2) lit. c) și d) din Legea nr. 982 din 11.05.2000, accesul la informații poate fi restricționat în cazul în care acestea privesc date cu caracter personal sau informații din cadrul unor proceduri administrative sau penale, a căror divulgare ar putea aduce atingere vieții private a persoanelor implicate sau ar putea periclita desfășurarea corectă a procesului judiciar.

Conform art. 388 Cod contravențional, reglementează drepturile și obligațiile martorilor în cadrul unui proces contravențional. Martorul este o persoană citată în această calitate de către autoritatea competentă, care are cunoștință despre o faptă sau împrejurare relevantă pentru aflarea adevărului în procedura contravențională. Potrivit acestei norme, un martor poate avea acces doar la propriile declarații și la actele procesuale în care este implicat direct.

Astfel, calitatea de martor nu conferă dreptul de acces la întregul dosar contravențional sau la informații despre alte persoane implicate în procedură, cum ar fi numele contravenienților, sancțiunile aplicate sau etapa executării acestora. Martorul are dreptul să își cunoască propriile depoziții și actele în care este menționat, dar nu poate accesa alte date confidențiale fără justificarea unui interes legitim.

În speță, reclamantul a solicitat informații detaliate care includ date personale despre contravenienți, sancțiuni aplicate și alte detalii confidențiale din cadrul dosarelor contravenționale. Instanța atestă că, aceste informații intră sub incidența restricțiilor prevăzute la art. 7 alin. (2) din Legea nr. 982 din 11.05.2000, care limitează accesul la informațiile oficiale atunci când acestea privesc date cu caracter personal sau proceduri contravenționale.

Instanța reține că dreptul de acces la informație, consacrat de art. 34 alin. (1) și (2) din Constituția Republicii Moldova și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 982 din 11.05.2000 privind accesul la informație, nu este unul absolut, fiind supus anumitor restricții legale. Aceste restricții sunt prevăzute expres în art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 982/2000, care stabilește limitele accesului la informațiile oficiale.

În spețа de față, informațiile solicitate de reclamantul *****, care includ date privind procesele contravenționale, identificarea agenților constatatori, numele contravenienților, sancțiunile aplicate și situația achitării acestora, constituie date cu caracter personal și informații din dosarele contravenționale. Instanța remarcă că, aceste tipuri de informații sunt protejate de prevederile art. 7 alin. (2) lit. c) și d) din Legea nr. 982 din 11.05.2000 privind accesul la informație, care reglementează că accesul la informațiile oficiale poate fi restricționat în scopul protecției vieții private a persoanelor implicate, precum și pentru a asigura protecția datelor cu caracter personal, care includ date privind contravențiile comise, sancțiunile aplicate și alte informații din dosarele contravenționale.

Instanța constată că Inspectoratul de Poliție Centru, în calitate de furnizor de informații în sensul art. 5 din Legea nr. 982 din 11.05.2000, și-a îndeplinit obligațiile legale prevăzute la art. 11 alin. (1) pct. 1), 2) și 4) din aceeași lege. Pârâtul a oferit un răspuns reclamantului în termenul legal prevăzut de art. 16, explicând motivele refuzului de a furniza informațiile solicitate. Acest refuz a fost justificat prin invocarea caracterului confidențial al informațiilor și a statutului de martor al reclamantului.

În conformitate cu art. 29 alin. (1) din Legea nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, informațiile solicitate de reclamant conțin date cu caracter personal, inclusiv date sensibile, a căror divulgare ar încălca dreptul la viață privată al persoanelor vizate. Subsecvent, furnizorul de informații are obligația legală de a asigura confidențialitatea acestor date.

Instanța subliniază că, în conformitate cu art. 29 din Codul administrativ, autoritățile publice trebuie să respecte principiul proporționalității în activitatea lor. În cazul de față, Inspectoratul de Poliție Centru a acționat în mod proporțional, găsind un echilibru just între dreptul la informare al reclamantului și necesitatea protejării altor interese legitime, cum ar fi confidențialitatea datelor personale și integritatea proceselor contravenționale.

Mai mult, instanța consideră necesar să sublinieze că, sarcina probei în contenciosul administrativ revine reclamantului. Iar, reclamantul ***** nu a reușit să demonstreze că refuzul Inspectoratului de Poliție Centru ar fi disproporționat sau că ar exista un interes public superior care să justifice divulgarea informațiilor solicitate, în pofida restricțiilor aplicabile.

Analizând ansamblul circumstanțelor cauzei prin prisma prevederilor legale menționate, instanța concluzionează că refuzul Inspectoratului de Poliție Centru de a furniza informațiile solicitate a fost legal și justificat. Dreptul reclamantului la informare nu a fost încălcat, întrucât restricționarea accesului la informațiile solicitate se înscrie în limitele prevăzute de lege și urmărește scopuri legitime, precum protecția vieții private a persoanelor și asigurarea bunei desfășurări a proceselor contravenționale.

În ceea ce privește pretențiile reclamantului referitoare la încălcarea dreptului constituțional la informare și solicitarea de încasare a prejudiciului moral, instanța constată că nu au fost prezentate probe suficiente pentru a demonstra încălcarea unui drept sau cauzarea unui prejudiciu moral.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ, examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit.a)–e).

În conformitate cu prevederile art. 232, 224 - 226 din Codul administrativ, instanța de judecată, -

H o t ă r ă ș t e:

Cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Inspectoratul de Poliție Centru cu privire la obligarea pârâtului să prezinte informaţii conform solicitărilor din petiţiile ***** din 09.01.2023, anume data înregistrării apelului „112” în IP Centru, data întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie; numărul procesului verbal cu privire la contravenţie; articolul CC RM şi mărimea sancţiunii aplicate; numele agentului constatator; numele contravenientului; faptul achitării amenzii aplicate, în cazul neachitării - suma restanţelor; în cazul „nedepistării” pe anumite date faptului comerţului, să comunice numele persoanei şi funcţia ocupată, care a verificat apelul respectiv la faţa locului; încasarea de la pârât a prejudiciului moral în sumă de 1000 lei - se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile din data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru). Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Preşedintele şedinţei,
judecător **Victor Sîrbu**